

## [Svend Nielsen.]

benyttelse igen afleveres til England. Under Forudsætning af et selvstændigt dansk Forsvar vil det være lidet hensigtsmæssigt at indkøbe engelsk Udrustning til ca. 10 000 Mand, da man jo derved fastlægger Linien for Hærens fremtidige Udrustning. Spørgsmaalet om Værnenes Genopbygning er naturligvis andet og mere end blot et Udrustningsproblem.

Det er mit Haab, at der under Udarbejdelsen af den midlertidige Ordning maa blive taget Hensyn til Kravet om Hærens Demokratisering, det vil sige, at Befalingsmandsuddannelsen tilrettelægges saaledes, at der bliver Adgang for alle, der har Evne og Vilje dertil, til at søge denne Uddannelse, samt at der maa blive taget Hensyn til Mandskabets sociale, økonomiske, kulturelle og retslige Forhold.

I Forbindelse med min Omtale af visse Forsvarsproblemer vil jeg knytte et Par Bemærkninger til Hjemmeværnsspørgsmaalet. Det er min Opfattelse, at hvis dette Problem gribes rigtigt an fra alle ansvarlige Kræfters Side, vil denne Bevægelse under Regeringens Ledelse kunne udvikles til en bred, folkelig, demokratisk Forsvarsorganisation, der kan udfylde en betydningsfuld Plads i Landets samlede Forsvar for Demokrati og national Selvstændighed. Betingelsen herfor er naturligvis en positiv Indstilling fra alle Sider. Denne Betingelse synes imidlertid ikke at være til Stede overalt, særlig fra radikal Side har der ved forskellige Lejligheder været givet Udtryk for Mistillid til de eksisterende Hjemmeværnsforeninger. Ledende Folk fra dette Parti har ud fra den for Tiden saa gængse Øst-Vest Problemstilling hævdet, at Hjemmeværnsforeningerne vil forvandles til Borgerkrigskorps den Dag, Landet angribes, idet en Del af Medlemmerne vil gaa mod Øst, andre mod Vest. Hvis denne Problemstilling er rigtig, kan vi heller ikke have nogen Hær, thi man maa gaa ud fra, at de Modsætninger, der menes at gøre sig gældende inden for Hjemmeværnsforeningerne, præger hele Samfundet. Jeg for mit Vedkommende anerkender imidlertid ikke denne radikale Problemstilling. Naar det under Besættelsen var muligt paa tværs af alle Partiliner at forene Kræfterne til et fælles Forsvar mod Undertrykkerne, tror jeg ogsaa, det er muligt i Dag at gennemføre en Samling om Hjemmeværnstanke for at sikre den Sejr, Folkene vandt. Der kræves naturligvis, som allerede bemærket, en positiv Indstilling fra Partierne, Kommunalraadene, Ungdomsorganisationerne og alle Erhvervslivets Sam-

menslutninger, thi denne Sag kan kun løses, hvis den gøres til en Folkesag.

Jeg skal hermed gaa over til en Omtale af et Par Spørgsmaal af civil Karakter. Først et Par Problemer vedrørende Søfolkenene. Efter Krigens Ophør er der som bekendt gennemført visse Foranstaltninger til Gavn for vore hjemvendte Søfolk, bl. a. Ferieordningen og nu sidst Afregningsloven. Under Behandlingen af disse særlige Søfolksforanstaltninger er der fra alle Sider givet Udtryk for Vilje til Paaskønnelse af Søfolkenes Indsats under Krigen gennem en Forbedring af Forholdene for Søens Folk i Almindelighed.

Et af de Omraader, hvor en Indsats ubetinget er nødvendig, er Søfolkenes Bølgforhold om Bord i Skibene. Indtil for faa Aar siden har Lukaforholdene i danske Skibe faktisk været undergivet nogle forældede Bestemmelser fra 1913. I 1920 gennemførtes ganske vist Lov om Tilsyn med Skibe, hvorefter Handelsministeriet fik udstrakt Bemyndigelse til administrativt at fastsætte nærmere Forskrifter om Skibes Bygning, Udstyr m. m. Ingen af de skiftende Handelsministre fandt sig imidlertid foranlediget til at anvende den givne Bemyndigelse. Først 23 Aar efter, at Bemyndigelsen var meddelt, nærmere betegnet i Marts Maaned 1943, blev der endelig nedsat et Udvalg angaaende Mandskabets Opholdsrum m. m. I alle disse Aar stod Stenengelen paa Langelinie som et tavst Minde om de Søfolk, der ofrede Livet under den første Verdenskrig, medens de levende, glemt af Gud og Hvermand, ofret paa Smaalighedens og Profitens Alter, maatte fortsætte deres daglige Dont under hygiejniske og sociale Forhold, der trodser enhver Beskrivelse.

Ærede Medlemmer af dette høje Ting! Der er ingen agitatoriske Overdrivelser i det, jeg her siger. De ansvarliges Forsømmelser har medført, at Tusinder af vore Søfolk har maattet leve som Kulier i alle disse Aar. I Humanismens Navn har man indført Enkeltmandsceller i vore Fængsler, men Landets Søfolk — Nationens Helte — blev stuvet sammen 5—6 Mand i usle Huller, der gjorde det ud for kombinerede Spise-, Sove- og Opholdsstuer. Hvor har alle de Humanister været henne gennem Aarene, som i Dag kalder til Kamp for at mildne Luften for Landsforrædere og Værnemagere? Hvorfor har de aldrig, naar det gjaldt betrængte Landsmænd — Søfolk, der havde Hjælp behov for at opnaa menneskelige Levevilkår — vist deres Humanisme? I disse mange Forsømmelsens Aar har Hundreder af Søfolk sat Livet til paa Grund af de umenne-